

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Groposja e Armëve Tona të Rebelimit

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites

E groposhim – shumë, shumë thellë – çfarëdo elementi rebelimi kundër Perëndisë në jetën tonë dhe e zëvendësofshim atë me një zemër të gatshme dhe një mendje të gatshme!

Libri i Mormonit shënon se afërsisht 90 vjet përpara lindjes së Krishtit, bijtë e mbretit Mosia filluan atë që do të ishte një mision 14-vjeçar te lamanitët. Përpjekje të pasuksesshme ishin bërë gjatë shumë brezave për ta sjellë popullin lamanit në një besim në doktrinën e Krishtit. Megjithatë, këtë herë, nëpërmjet ndërhyrjeve mrekullibërëse të Shpirtit të Shenjtë, mijëra lamanitë u kthyen në besim dhe u bënë dishepuj të Jezu Krishtit.

Ne lexojmë: “Dhe me aq siguri sa Zoti jeton, po me kaq siguri të gjithë ata që besonin, ose të gjithë ata që u sollën në njohurinë e së vërtetës, nëpërmjet predikimit të Amonit dhe vëllezërve të tij, sipas shpirtit të zbulesës dhe të profecisë dhe të fuqisë së Perëndisë, që bënë mrekulli në ta – po, unë ju them se sikurse Zoti jeton, po kështu të gjithë Lamanitët që besuan në predikimin e tyre dhe që u kthyen në besim te Zoti, nuk hoqën dorë kurrë nga besimi i tyre”.

Çelësi i kthimit të qëndrueshëm në besim të këtij populli jepet në vargun vijues: “Pasi ata u bënë një popull i drejtë; ata ulën armët e rebelimit të tyre dhe nuk luftuan më kundër Perëndisë, as kundër ndonjërit prej vëllezërve të tyre”.

Kjo referencë për “armët e rebelimit” ishte si në kuptimin e drejtpërdrejtë, edhe atë figurativ. Nënkuptonte shpatat e tyre dhe armët e tjera luftime, por edhe mosbindjen e tyre ndaj Perëndisë dhe urdhërimeve të Tij.

Mbreti i këtyre lamanitëve të kthyer në

expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith.

besim, e shprehu në këtë mënyrë: “Dhe tani vini re, vëllezërit e mi, e gjitha që ne mund të bënim, ... ishte të pendoheshim për të gjitha mëkatet dhe vrasjet tona të shumta që kishim bërë dhe të bënim që Perëndiatë na i hiqte ato nga zemrat tona, pasi kjo ishte e gjitha që mund të bënim që të pendoheshim mjaftueshëm para Perëndisë, që aitë hiqte njollën tonë”.

Vini re fjalët e mbretit – pendimi i tyre i sinqertë kishte çuar jo vetëm në faljen e mëkateve të tyre, por Perëndia gjithashtu hoqi nga zemra e tyre njollën e atyre mëkateve dhe madje dëshirën për të mëkatuar. Siç e dini, në vend që të rrezikonin ndonjë rikthim të mundshëm në gjendjen e tyre të mëparshme të rebelimit kundër Perëndisë, ata i groposën shpatat e tyre. Ndërsa i groposën armët e tyre fizike, me zemra të ndryshuara, ata groposën edhe prirjen e tyre për të mëkatuar.

Ne mund të pyesim veten se çfarë mund të bëjmë ne për ta ndjekur këtë model, për të “ul[ur] armët e rebelimit [tonë]”, çfarëdo qofshin ato, dhe për t’u bërë aq “[të] kthye[r] në besim te Zoti”, sa që njolla e mëkatit dhe dëshira për mëkat të hiqen nga zemra jonë dhe të mos heqim dorë kurrë nga besimi ynë.

Rebelimi mund të jetë aktiv ose pasiv. Shembulli klasik i rebelimit të qëllimshëm është Luciferi, i cili, në botën para lindjes, e kundërshtoi planin e Atit për shëlbimin dhe mbledhje edhe të tjerë për ta kundërshtuar atë gjithashtu “dhe, në atë ditë, shumë e ndoqën atë”. Nuk është e vështirë të dallohet ndikimi i rebelimit të tij të vazhdueshëm në kohën tonë.

Treshja e paudhë e antikrishtëve në Librin e Mormonit – Sheremi, Nehori dhe Korihori – siguron një studim klasik të rebelimit aktiv kundër Perëndisë. Teza mbisunduese e Nehorit dhe Korihorit ishte se nuk ka mëkat; prandaj, nuk ka nevojë për pendim dhe nuk ka Shpëtimtar. “Çdo njeri përparo[n] sipas gjenisë së tij dhe ... çdo njeri fito[n] sipas fuqisë së tij; dhe çdo gjë që një njeri bë[n] nuk [është] krim.” Antikrishti e refuzon autoritetin fetar, duke i karakterizuar ordinancat dhe besëlidhjet si shfaqje “që u krijuan nga priftërinjtë e vjetër, për të pasur pushtet dhe autoritet mbi ta”.

Një shembull i ditëve të mëvonshme i rebelimit të qëllimshëm me një fund më të lumtur është historia e Uilliam W. Felspit. Felspi iu bashkua Kishës në vitin 1831 dhe u emërua si tipograf i Kishës. Ai redaktoi disa botime të hershme të Kishës, shkroi himne të shumta dhe shërbeu

Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet's imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the

si shkruet për Jozef Smithin. Fatkeqësisht, ai u kthye kundër Kishës dhe Profetit, madje deri në atë pikë sa të jepte dëshmi të rreme kundër Jozef Smithit në një gjykatë të Misurit, gjë që kontribuoi në burgosjen e Profetit atje.

Më vonë, Felpsi i shkroi Jozefit duke i kërkuar falje. "E njoh gjendjen time, ju e dini atë dhe Perëndia e di atë dhe unë dëshiroj të shpëtohem nëse miqtë e mi do të më ndihmojnë."

Në përgjigje Profeti i shkroi: "Është e vërtetë që ne kemi vuajtur shumë si pasojë e sjelljes sate. ... Gjithsesi, kupa u pi, vullneti i Atit tonë Qiellor u krye dhe ne jemi ende gjallë. ... "[Lëre tani], vëlla i dashur, meqenëse kaloi kjo luftë, sepse miqtë e fillimit, janë përsëri miq në fund."

Me pendim të sinqertë, Uilliam Felpsi propozoi "armët e [veta të] rebelimit" dhe u mirëprit edhe një herë në shoqërim të plotë, për të mos hequr kurrë më dorë nga besimi i tij.

Ndoshta forma më tinëzare e rebelimit kundër Perëndisë, sidoqoftë, është varianti pasiv – shpërfillja e vullnetit të Tij në jetën tonë. Shumë njerëz që nuk do ta çonin kurrë nëpër mend rebelimin aktiv, mundet sërish ta kundërshtojnë vullnetin dhe fjalën e Perëndisë duke ndjekur rrugën e tyre pa e konsideruar drejtimin hyjnor. Më kujtohet kënga që u bë e famshme vite përpara nga këngëtari Frenk Sinatra, me vargun e spikatur: "E bëra sipas mënyrës sime". Sigurisht, në jetë ka plot hapësirë për parapëlqime vetjake dhe zgjedhje individuale, por, kur bëhet fjalë për çështjet e shpëtimit dhe jetës së përjetshme, kënga për temën tonë duhet të jetë: "E bëra sipas mënyrës së Perëndisë", sepse në të vërtetë nuk ka mënyrë tjetër.

Merrni, fjala vjen, shembullin e Shpëtimtarit lidhur me pagëzimin. Ai iu nënshtroi pagëzimit si një demonstrim besnikërie ndaj Atit dhe si shembull ndaj nesh:

"Ai u tregon fëmijëve të njerëzve se, sipas mishit, ai përul veten para Atit dhe i dëshmon Atit se ai do të jetë i bindur ndaj tij, në zbatimin e urdhërimeve të tij. ...

Dhe ai u tha fëmijëve të njerëzve: Më ndiqni mua. Prandaj, vëllezërit e mi të dashur, a mund ta ndjekim ne [Jezusin], në qoftë se nuk jemi të gatshëm t'u bindemi urdhërimeve të Atit?"

Nuk ka "sipas mënyrës sime" nëse do të ndjekim shembullin e Krishtit. Përpjekja për të gjetur një drejtim tjetër drejt qiellit është si kotë-

Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: “They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.”

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become “weapons of rebellion.” Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

“But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

“Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely

sia e të punuarit për Kullën e Babelit, në vend që të kërkosh Krishtin dhe shpëtimin e Tij.

Shpatat dhe armët e tjera që lamanitët e kthyer në besim i propozën, ishin armë rebelimi për shkak të mënyrës se si ata i kishin përdorur. Po ato lloj armësh në duart e bijve të tyre, që u përdorën në mbrojtje të familjes dhe lirisë, nuk ishin aspak armë rebelimi kundër Perëndisë. E njëjta gjë ishte [gjithashtu] e vërtetë për ato lloj armësh në duart e nefitëve: “Ata nuk luftonin për mbretëri ose pushtet, por po luftonin për shtëpitë e tyre dhe liritë e tyre dhe bashkëshortet e tyre, dhe fëmijët e tyre, dhe për gjithçka që kishin, po, për ritet e tyre të adhurimit dhe kishën e tyre”.

Në të njëjtën mënyrë, ka gjëra në jetën tonë që mund të jenë neutrale apo edhe në thelb të mira, por që, nëse përdoren në mënyrë të gabuar, bëhen “armë ... rebelimi”. Fjalët tona, për shembull, mund të lartësojnë ose të poshtërojnë. Siç e tha Jakobi:

“Kurse gjuhën [duket sikur] asnjë nga njerëzit s’mund ta zbusë; është një e keqe e përmbytshme, plot me helm vdekjeprurës.

Me atë ne bekojmë Perëndinë dhe Atin, dhe me të ne mallkojmë njerëzit që janë bërë sipas shëmbëllimit të Perëndisë.

Nga e njëjta gojë del bekimi dhe mallkimi. Vëllezër të mi, nuk duhet të ishte kështu.”

Ka shumë përmbytje në diskutimet publike dhe personale sot që janë djallëzore dhe dashakeqe. Ka shumë bashkëbisedime me natyrë vulgare dhe profane, edhe midis të rinjve. Ky lloj fjalori, është një “armë ... rebelimi” kundër Perëndisë, “plot me helm vdekjeprurës”.

Merrni parasysh një shembull tjetër të diçkaje që në thelb është e mirë, por që mund të kthehet kundër udhëzimeve hyjnore – karriera e një personi. Dikush mund të gjejë kënaqësi të vërtetë në një profesion, zanat ose shërbim dhe të gjithë ne përfitojmë nga ajo që kanë arritur dhe krijuar njerëz të përkushtuar dhe të talentuar në shumë fusha përpjekjesh.

Megjithatë, është e mundur që përkushtimi ndaj karrierës të mund të bëhet fokusi parësor i jetës së dikujt. Atëherë gjithçka tjetër bëhet dytësore, duke përfshirë çdo kërkesë që Shpëtimtari mund të bëjë për kohën dhe talentin e një njeriu. Për burrat, si edhe për gratë, heqja dorë nga mundësi të përligjshme për martesë, mosarritja për t’u kapur pas bashkëshortit/es dhe për ta lartësuar atë moralisht, mosarritja për t’i eduku-

for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become con-

ar fëmijët, apo edhe shmangia e qëllimshme e bekimit dhe përgjegjësisë së rritjes së fëmijëve vetëm për hir të përparimit në karrierë, mund ta shndërrojë arritjen e lavdërueshme në një formë rebelimi.

Një shembull tjetër ka të bëjë me qenien tonë fizike. Pali na kujton se ne duhet ta përlëvdojmë Perëndinë si në trup, ashtu edhe në shpirt dhe se ky trup është tempulli i Frymës së Shenjtë, “të cilin e ke[m]i nga Perëndia, dhe se nuk i përk[asim] vetvetes”. Prandaj, ne kemi një interes të përligjur për të shpenzuar kohë duke u kujdesur për trupin tonë sa më mirë të mundemi. Pak presësh do ta arrijnë kulmin e rezultateve që kemi parë së fundmi në arritjet e atletëve olimpike dhe paralimpikë, dhe disa prej nesh po përjetojnë efektet e plakjes, ose atë që Presidenti M. Rasëll Ballard e quajti “perçinat që lirohen”.

Sidoqoftë, besoj se Krijuesi ynë kënaqet kur bëjmë çmos për t'u kujdesur për dhuratën e Tij të mrekullueshme, trupin fizik. Do të ishte një shenjë rebelimi të përdhosësh apo të fëlliqësh trupin e njeriut, ose të abuzosh me të, ose të mos arrish të bësh çmos për të ndjekur një mënyrë jetese të shëndetshme. Në të njëjtën kohë, kotësia dhe fiksimi pas fizikut, pamjes apo veshjes së njeriut mund të jetë një formë rebelimi në ekstremin tjetër, duke e shtyrë njeriun të adhurojë dhuratën e Perëndisë në vend të Perëndisë.

Në fund, groposja e armëve tona të rebelimit kundër Perëndisë thjesht do të thotë t'u nënsh-trohemi nxitjeve të Shpirtit të Shenjtë, të zh-veshim njeriun e natyrshëm dhe të bëhemi “një shenjtor nëpërmjet shlyerjes së Krishtit Zot”. Do të thotë ta vendosim urdhërimin e parë të parin në jetën tonë. Do të thotë ta lejojmë Perëndinë të triumfojë. Nëse dashuria jonë për Perëndinë dhe vendosmëria jonë për t'i shërbyer Atij me gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën tonë bëhen kriteri matës me anë të të cilit i gjykojmë të gjitha gjërat dhe marrim të gjitha vendimet tona, do t'i kishim groposur armët tona të rebelimit. Me anë të hirit të Krishtit, Perëndia do t'i falë mëkatet dhe rebelimet tona të së kaluarës dhe do ta heqë nga zemra jonë njollën e atyre mëkateve dhe rebelimeve. Me kalimin e kohës, Ai madje do të na e heqë çdo dëshirë për keq, siç bëri me ata lamanitë të kthyer në besim në të kaluarën. Për rrjedhojë, as ne “nuk [do të] h[eqim] dorë kurrë nga besimi” ynë.

Groposja e armëve tona të rebelimit çon drejt një gëzimi të pashoq. Bashkë me të gjithë ata që

verted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

janë kthyer ndonjëherë në besim te Zoti, ne do të “s[illemi] t[ë] këndoj[m]ë [këngën e] dashurisë shëlbuesë”. Ati ynë Qiellor dhe Biri i Tij, Shëlbuesi ynë, kanë vërtetuar zotimin e Tyre të pafundmë për lumturinë tonë përfundimtare nëpërmjet dashurisë më të thellë dhe sakrificës. Ne e përjetojmë dashurinë e Tyre çdo ditë. Sigurisht që ne mund t’u përgjigjemi me vetë dashurinë dhe besnikërinë tonë. E groposshim – shumë, shumë thellë – çfarëdo elementi rebelimi kundër Perëndisë në jetën tonë dhe e zëvendësofshim atë me një zemër të gatshme dhe një mendje të gatshme! Në emrin e Jezu Krishtit, amen.